

Mons. Saiz Meneses crea quatre noves parròquies

El Sr. Bisbe celebrant a la parròquia del Roser de Cerdanyola

En el novè aniversari de la diòcesi de Terrassa, erigida pel beat Joan Pau II el dia 15 de juny de 2004 amb la butlla *Christifidelium salutem*, i en el marc de l'Any de la Fe, Mons. Saiz Meneses ha erigit quatre noves parròquies a la diòcesi. Són la parròquia de la Mare de Déu del Roser a Cerdanyola del Vallès; la parròquia de la Mare de Déu de les Arenes a Terrassa; la parròquia de Sant Francesc d'Assís a les Franqueses del Vallès i la parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol a Sant Cugat del Vallès. El diumenge dia 16, a

totes quatre es va llegir el decret de creació donant-ne gràcies a Déu. El Sr. Bisbe celebrà l'Eucaristia a la parròquia del Roser, al barri de Serrapera de Cerdanyola, i recordà les fites més importants de la comunitat de la qual havia estat rector.

GLOSSA

Què en farem, d'aquest regal?

La bellesa de la Creació reflecteix la saviesa i la bondat de Déu, que s'expressen també en la natura que Ell posa al nostre abast. En els darrers anys, hom ha anat prenent consciència que el futur de la humanitat va lligat al manteniment d'un equilibri ecològic, a la no ruptura dels diversos ecosistemes construïts pacientment al llarg de milers d'anys, que avui es veuen amenaçats en alguns aspectes cabdals. El problema no és només una qüestió sobre models de creixement, ni tan sols el debat sobre els costos de la industrialització. Ens afecta a cadascun de nosaltres perquè és també el desafiament de modificar uns hàbits, uns estils de comportament depredadors i agressius. La nostra vida repercuteix seriosament en l'entorn natural del qual formem part. Per això, el Senyor ens fa l'encàrrec de *dominar* la Terra, que vol dir ser-ne senyors, senyorejar-la. Vol dir acceptar el magnífic regal que ens fa i tenir-ne cura, fer-

ne un bon ús sense menysprear-lo ni fer-lo malbé. I això ens proposa un repte educatiu: com fer prendre consciència a tothom que tenim una petita però decisiva responsabilitat en el manteniment de l'equilibri ecològic?

El temps de vacances que s'apropa ens ofereix un seguit de moments privilegiats per prendre'n consciència nosaltres i per apropar infants i joves a aquestes responsabilitats. Cal trobar els mecanismes perquè aquesta relació sigui veritablement un camí de creixement, més harmònic amb la natura. Millora que implica la modificació i la reeducació de molts dels nostres hàbits i estils de comportament. Anar descobrint i assumint que tot és interdependent per completar-se mútuament en un servei compartit, sense oblidar que la saviesa i la voluntat de Déu s'expressen en la seva obra de creació: «Déu veié que tot el que havia fet era molt bo» (Gn 1,31).

Enric Puig Jofra, SJ

Pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu de l'Any de la Fe

Els dies 15, 16 i 17 de novembre (de dissabte a dilluns) Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidirà el primer pelegrinatge diocesà a Roma. Les persones que vulguin participar-hi es poden inscriure a la pàgina web de l'Any de la Fe: www.anydelafe.org.

REMEU MAR ENDINS

Un sol cor i una sola ànima

Continuem la reflexió iniciada el diumenge passat sobre la comunitat cristiana. La comunitat no és una realitat externa que recull i empara les persones, sinó que consisteix principalment en la comunicació espiritual. Jesucrist amb els apòstols formava comunitat. I no tenien sostre ni reglament ni horari... El llibre dels Fets dels Apòstols dóna raó de per què els primers cristians eren una autèntica comunitat: «Tenien un sol cor i una sola ànima» (4,32), i «perseveraven en la comunió» (2,42).

Quan podem dir nosaltres que es té un sol cor i una sola ànima? En primer lloc, quan hi ha coneixement i amor mutus, no només un coneixement de tipus biogràfic. Tenir un sol cor i una sola ànima és compartir, tenir els mateixos sentiments, com els qui viuen l'amistat, o el clima de família, o que tenen el mateix projecte de vida inspirat en Jesús i el seu Evangeli, els qui arriben a compartir els béns materials i les situacions interiors, els qui es responsabilitzen mútuament els uns dels altres.

La comunitat neix quan s'arriben a viure sobretot tres actituds. En primer lloc, el sentiment del *nosaltres*, que significa haver fet el pas del jo i del tu vers el nosaltres. Això significa compartir, fer pròpies les situacions dels altres membres del grup. La comunitat neix quan els individus se senten mútuament acollits i acceptats.

En segon lloc, la comunitat neix si hi ha un sentiment d'interdependència, que es pot expressar en aquest lema: «Jo sóc guardià dels meus germans i ells ho són de mi». Ser comunitat és identificar-se tots els membres del grup amb un projecte comú que estableixi relacions d'interdependència. Aquesta permet la comunió. Ser comunitat és ser interdependents, i això significa saber responsabilitzar-se els uns dels altres.

I en tercer lloc, el sentiment de participació activa, expressat en aquestes paraules: «Jo tinc el meu lloc». Cadascú té el seu lloc. Cada membre ha de tenir consciència de desenvolupar un paper en el grup. Cadascú ha de sentir-se útil i ha de saber que aporta la seva col·laboració a l'obra comuna. Un desig desmesurat i impacient d'eficàcia, pot portar freqüentment a concentrar feines i càrrecs en els més *dotats* per arribar així a resultats immediats. Això provoca inhibicions en els altres i impedeix a altres membres desenvolupar la seva personalitat i la seva capacitat, ja que això és impossible sense responsabilitat i participació.

En aquesta comunitat, la confiança n'és l'ànima. La desconfiança és la negació radical de la comunitat. Quan hi ha confiança les relacions són transparents, càlides, espontànies. Quan no hi ha confiança les relacions són fictícies, falses... La confiança es guanya a força de fidelitat. Però de vegades hem de començar apostant per l'altra persona de bon començament. La confiança s'ha de donar, s'ha d'enfortir i s'ha de guarir per mitjà del perdó mutu i del diàleg franc.

Certament, els cristians tenim una especial vocació a fer comunitat. I sabem que ho podem fer des de la confiança, perquè tots, en la vida comunitària, estem cridats a no cercar res més que la glòria de Déu i que Crist sigui conegut, estimat i imitat, i també estem cridats a servir els germans, especialment els més necessitats. La confiança, entre cristians, cal donar-la sempre per suposada.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

M. DEL ROSARIO DEL CAMINO

Trobada monàstica

Del 3 al 7 de juny es va celebrar a Montserrat un nou Encuentro Ibérico Monástico benedictino, amb la participació de 37 superiors de comunitats de l'Orde de Sant Benet de la Península Ibèrica, en què van tractar qüestions actuals de la vida benedictina. En la renovació de càrrecs van elegir el P. Lorenzo Mate, abat del Monestir de Santo Domingo de Silos, com a president, i la M. Maria del Rosario del Camino, abadessa des de fa dos anys del Monestir de S. Pelayo d'Oviedo, com a secretària.

Com valora el darrer Encuentro?
Molt positivament. En l'època de les xarxes socials és importantíssim el contacte: veure's, conèixer-se, escoltar-se... De fons hi havia l'Any de la Fe, el desig i la pregunta sobre com transmetre la vida que gaudim.

Per què és positiva la col·laboració mútua entre monestirs?

Perquè facilita i anima l'intercanvi d'experiències i de projectes. Aprenem els uns dels altres, des de com cuidar i motivar el silenci fins a com articular l'ús d'internet en la nostra vida quotidiana. Ens ajuda a mirar amb perspectiva la pròpia realitat i a eixamplar els nostres horitzons, conèixer i reconèixer germans i germanes que viuen en altres llocs amb altres circumstàncies i accents.

Quin és el paper actual de la vida monàstica femenina?

Som una clara majoria i crec que el nostre convenciment de la seva importància fa que les nostres comunitats continuïn vives. Valorem i cuidem molt les relacions, dins el monestir i amb altres comunitats o realitats; el nostre desig de viure el nostre propi carisma monàstic és gran. Les nostres comunitats són una garantia de gratuïtat i de respecte en l'acollida.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del bon samarità: raig de misericòrdia (1)

La bellesa i profunditat d'aquesta paràbola impressiona a creients i no-creients. La paràbola tracta d'un problema humà fonamental. La resposta del Senyor a la pregunta del mestre de la Llei el remet a l'Esclat: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. I estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27).

Al samarità, en veure l'home ferit i abandonat, se li trenca el cor; l'evangeli usa aquí una paraula que en tradueix una altra d'hebraica, originàriament referida a les entranyes de la mare i a les inquietuds maternals. Veure aquell malferit li commou *les entranyes*. Avui diríem: «Es va emocionar de compassió», amb paraules que ja no tenen la força de l'original. I aquest raig de misericòrdia que el toca, el converteix en proïsme d'aquell desvalgut, més enllà de totes les preguntes sobre drets i obligacions i dels perills que podrien sobrevenir.

Si la pregunta hagués demanat: És el samarità també proïsme meu?, la resposta segurament hauria estat que no. Però Jesús capgira la cosa: és el samarità, aquest foraster, que es fa ell mateix pròxim meu i em mostra que jo haig d'aprendre d'ell això de ser proïsme, és a dir, que la resposta ja és a dins de mi mateix. Jo haig d'esdevenir *amador*, el meu cor ha d'estar obert i ser capaç de commoure's davant les necessitats dels altres. Aleshores trobo el meu proïsme; més ben dit: aleshores ell em troba.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

APOSTOLAT DEL MAR

«Per la teva paraula, calarem les xarxes»

Aquest es el lema d'enguany de l'Apostolat del Mar en la diada de la Mare de Déu del Carme, patrona de la gent de mar. Ella ens convida a seguir la paraula de Jesucrist.

Per la teva paraula, Senyor, els pescadors treballen durament cada dia, tant si la mar està calmada com si està encrespada, per portar el peix a la nostra ciutat.

Per la teva paraula, els mariners mercants passen setmanes i mesos lluny de les seves llars, transportant passatgers i mercaderies arreu del món.

Per la teva paraula, la gent de mar presta un gran servei a la societat, malgrat pateixin sovint marginació, situacions laborals injustes i oblit.

Per la teva paraula, moltes persones i organitzacions es preocupen i s'esforcen contínuament per millorar i dignificar la feina de la mar.

Per la teva paraula, l'Apostolat del Mar és arreu del món una presència d'Església que, seguint l'exemple del bon samarità, vetlla per oferir acolliment i suport a la gent de mar.

Per la teva paraula, hem sortit un any més per celebrar la tradicional processó en honor de la teva mare, sota l'advocació del Carme. Hem sortit per les aigües del Port per donar testimoni d'una gran devoció i per renovar el nostre compromís de solidaritat.

Ricard Rodríguez-Martos
Delegat de l'Apostolat del Mar

DONES DE FE

Hildegarda de Bingen (1098-1179)

Físicament fràgil, des de ben petita Hildegarda tingué una aguda consciència de la pròpia interioritat i de la poderosa acció de Déu en ella. Visions, carisma profètic, passió evangelitzadora, creativitat artística, amor per la vida, valentia... Tanmateix, aquests dons no la van preservar de la lluita interior: por i inseguretat, pel que feia a la pròpia experiència mística, la van turmentar durant molts anys.

El llegat d'aquesta gran dona de Déu —mística, teòloga, escriptora, predicadora, compositora, abadessa amorosa i atenta i alhora lúcida defensora de l'autonomia del seu monestir, santa i doctora de l'Església— ens ha arribat a través de diferents obres: una trilogia teològica visionària-profètica, una simfonia i altres composicions musicals, i uns tractats de medicina. L'antropologia i la teologia de Hildegarda són profundament optimistes; la seva és una visió holística, integrada i integradora, segons la qual la persona és «l'ombra de Déu», el reflex de la Llum Divina, i com a tal reproduceix en la pròpia anatomia i fisiologia l'estructura de l'univers creat. El microcosmos és reflex del macrocosmos: anàlogament a l'aire que dins l'espai uneix el cel a la terra, l'ànima, dins l'espai de la caixa toràctica, és el vincle entre el cos i Déu. La missió de la persona humana consisteix a ser «treballador de Déu» —*operarius divinitatis*—, col·laborador del Creador. A l'Amor de Déu li correspon la immensa dignitat de la persona humana.

Hildegarda de Bingen: mística i teologia, experiència de Déu i reflexió, gràcia i llibertat... Un testimoni lluminós.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15.** □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / SI 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
- 16.** □ **Dimarts** [Ex 2,1-15a / SI 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
- 17.** ■ **Dimecres** [Ex 3,1-6.9-12 / SI 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós.
- 18.** ■ **Dijous** [Ex 3,13-20 / SI 104 / Mt 11,28-30]. St. Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; Sta. Marina, vg. i mr.; Sta. Simforosa i els seus 7 fills, mrs.
- 19.** ■ **Divendres** [Ex 11,10-12,14 / SI 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514).
- 20.** ■ **Dissabte** [Ex 12,37-42 / SI 135 / Mt 12,14-21]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.
- 21.** ■ † **Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / SI 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisès s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida». / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, / reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor / ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amosar-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell». Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, guardando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el código de esta ley; conviértete al Señor, tu Dios, con todo el corazón y con toda el alma.

Porque el precepto que yo te mando hoy no es cosa que te exceda, ni inalcanzable; no está en el cielo, no vale decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?»; ni está más allá del mar, no vale decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca. Cúmplolo.»

El bon samarità. Pintura de Giacomo Bassano, National Gallery (Londres)

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Dios mío, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos, / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

El Señor salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él.

Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se presentó un maestro de la Ley y le preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?» Él le dijo: «¿Qué está escrito en la Ley? ¿Qué lees en ella?» Él contestó: «Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con todas tus fuerzas y con todo tu ser. Y al prójimo como a ti mismo.» Él le dijo: «Bien dicho. Haz esto y tendrás la vida.»

Pero el maestro de la Ley, queriendo justificarse, preguntó a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?» Jesús dijo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje, llegó a donde estaba él, y, al verlo, le dio lástima, se le acercó, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacó dos denarios y, dándoselos al posadero, le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré a la vuelta.» ¿Cuál de estos tres te parece que se portó como prójimo del que cayó en manos de los bandidos?» Él contestó: «El que practicó la misericordia con él.» Dijo Jesús: «Anda, haz tú lo mismo.»

COMENTARI

Estimar el proïsme

L'evangeli d'avui ens presenta la coneguda paràbola del bon samarità.

La paràbola, però, va precedida d'un diàleg de Jesús amb un mestre de la Llei de Moisès sobre el manament més important.

La pregunta que li adreça a Jesús no és supèrflua, donat que la tradició jueva hi descobreix 613 manaments continguts entre els llibres de la Torà; no tots, evidentment, amb la mateixa importància.

Jesús retorna la qüestió al mestre perquè es posi a seleccionar dos als quals concedeix la màxima importància: Estima el Senyor amb tot el

cor (cf. Dt 6,4) i estima el proïsme com a tu mateix (cf. Lv 19,18b).

Jesús lloa la resposta del mestre de la Llei perquè la comparteix. Això motiva una segona pregunta per part del mestre: qui és el meu proïsme? Aquesta pregunta ens pot resultar innecessària, ja que per nosaltres el proïsme són tots els altres. A l'Antic Testament el mot *re'a*, que traduïm ordinàriament per *proïsme* o per *altres*, té el significat ordinari de veí. Quan l'AT mana l'amor al proïsme està manant l'amor als parents i veïns, als qui són *dels nostres*.

Jesús respon amb una paràbola en què traspassa la frontera *dels nostres*. Ni el sacerdot ni el levita actuen com a *proïsme* del pobre malferit. Precisament, les lleis de puresa contingudes en la Llei de Moisès

els ho impedeix: el contacte amb la sang no els permetria oficiar aquell dia en el Temple. Ells fan el que està manat, però no actuen com a proïsme de la persona necessitada. I és precisament un heretge samarità qui s'acosta a socórrer el malferit. Un que no és *dels nostres* se'n compadeix i actua. Ell sí que ha actuat de proïsme!

Aquesta paràbola ha servit per donar el sentit cristià del terme *proïsme*; el pròxim o proper que haig d'estimar no són només els parents, veïns i els del nostre grup, sinó també els altres, els qui no es fan amb nosaltres i, fins i tot, els qui ens són enemics. Tots els altres són el nostre pròxim, el nostre proïsme.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 13, a les 11 h. Assisteix a la Presa de Possessió de Mons. Enric Benavent Vidal com a nou bisbe de Tortosa.

Aquest diumenge dia 14, a les 18 h. Visita la Casa d'Acollida Guadalupe a Sabadell i administra el Baptisme a diversos infants d'aquella institució.

Dimarts dia 16, a les 9 h. Celebra la Missa de la M. D. del Carme i beneeix la nova església del Monestir de les Carmelites Descalces de Terrassa.

Diumenge dia 21, a les 18 h. Celebra la Missa de l'Aplec de l'ermita de Santa Justa a Lliçà d'Amunt.

▶ NOTÍCIES

El bisbe Saiz Meneses es reuneix amb els diaques. El dissabte dia 15 de juny, Mons. Saiz Meneses presidí la reunió dels diaques de la diòcesi a la Casa d'espiritualitat Sagrada Família a Rubí. A la reunió es va tractar, entre altres temes, de la situació dels diaques a la diòcesi i la potenciació de la Pastoral Vocacional, del servei dels diaques en els tanatoris i les parròquies.

Confirmacions a Sant Pere de Rubí. El dissabte dia 15 de juny, a les 19.30 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Rubí i administrà el

sagrament de la Confirmació a 62 persones entre joves i adults, procedents de la mateixa parròquia de Sant Pere i de les parròquies de Santa Maria, Sant Pau i Sant Josep Obrer de Rubí, i també dels col·legis Regina Carmeli i Maristes de la pròpia ciutat.

El Sr. Bisbe es reuneix amb els pelegrins a Terra Santa. El diumenge dia 16 de juny, a les 6 de la tarda, a la sala capitular de la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz presidí la trobada dels pelegrins del Primer Pelegrinatge diocesà a Terra Santa. Els pelegrins varen posar en comú les vivències de la visita al país de Jesús i varen visionar el DVD que recull les imatges de l'estada a Terra Santa. A la fotografia: els pelegrins davant el Sant Sepulcre.

El Sr. Bisbe rep el delegat del Govern de la Generalitat. El dilluns 17 de juny, Mons. Saiz Meneses ha rebut el Sr. Fernando Brea, nou delegat del Govern de la Generalitat de Catalunya a Barcelona. Havent constatat la bona col·laboració institucional, han tractat temes d'actualitat com són la crisi econòmica, l'educació i la joventut.

Mons. Saiz Meneses rep el nou director general d'Afers Religiosos. El dimecres dia 19 de juny, Mons. Saiz Meneses va rebre la visita del Sr. Enric Vendrell, nomenat recentment director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya. Van tractar junts diversos temes relacionats amb els Afers Religiosos, valorant positivament la col·laboració que hi ha entre les institucions.

Mons. Saiz Meneses visita el restaurant la Trobada. El dijous dia 20 de juny, Mons. Saiz Meneses visità el restaurant la Trobada a Terrassa i va dinar-hi. Es tracta d'una iniciativa social de l'associació Alei que agrupa 30 entitats solidàries de la ciutat preocupades per l'ajut als necessitats i per la seva reinserció. El Sr. Bisbe rebé les explicacions del Sr. Xavier Casas, gerent del projecte, i de la Sra. Cora Mazo, assistent social de Càritas, els felicità i els animà a continuar el projecte.

▶ AGENDA

Celebració de la Mare de Déu del Carme. El dimarts 16 de juliol, dia de la Mare de Déu del Carme, a les 9 del matí, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidirà la celebració de l'Eucaristia al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol de les Carmelites Descalces a Terrassa i beneirà la nova església del monestir. Amb ella culminen les obres començades l'any 1994. La comunitat hi resideix des de finals de l'any 1995. / A les 10 del matí, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, presidirà la celebració de l'Eucaristia al Monestir de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Josep Oriol de les Carmelites Descalces a la Roca del Vallès. / Al Santuari i Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa, a les 8 del vespre, celebració de l'Eucaristia.

Exercicis espirituals per a homes. Del dijous dia 18 al diumenge dia 21 de juliol. Lloc: Casa Mare de Déu de Montserrat, Caldes de Montbui. Tels. 938 654 496 i 697 840 559, cpcrcaldes@gmail.com.

▶ PROVÍNCIA ECLESIASTICA

Eucaristia Missionera. Dissabte 20 de juliol, a les 11 h, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, Eucaristia missionera, presidida pel bisbe Mons. Agustí Cortés Soriano. Per a missioners i missioneres, familiars i col·laboradors. Confirmeu l'assistència als tels. 936 327 630 i 932 701 014.

REMAD MAR ADENTRO

Un solo corazón y una sola alma

Continuamos la reflexión iniciada el pasado domingo sobre la comunidad cristiana. La comunidad no es una realidad externa que recoge y ampara las personas, sino que consiste principalmente en la comunicación espiritual. Jesucristo formaba comunidad con los apóstoles y no tenían techo ni reglamento ni horario... El libro de los Hechos de los Apóstoles da razón de por qué los primeros cristianos eran una auténtica comunidad: «Tenían un solo corazón y una sola alma» (4,32) y «perseveraban en la comunión» (2,42).

¿Cuándo podemos nosotros decir que se tiene un solo corazón y una sola alma? En primer lugar cuando hay conocimiento y amor mutuos, no un mero conocimiento de tipo biográfico. Tener un solo corazón y una sola alma es compartir, tener los mismos sentimientos, como quienes viven la amistad o el clima de familia, o tienen el mismo proyecto de vida inspirado en Jesús y en su Evangelio, quienes llegan a compartir los bienes materiales y las situaciones interiores, aquellos que se responsabilizan mutuamente unos de otros.

La comunidad nace cuando se llegan a vivir sobre todo tres actitudes: En primer lugar, el sentimiento del *nosotros*, que significa haber hecho el paso

del yo y el tu hacia el nosotros. Ello significa compartir, hacer propias las situaciones de los demás miembros del grupo. La comunidad nace cuando los individuos se sienten mutuamente acogidos y aceptados.

En segundo lugar, la comunidad nace si existe un sentimiento de interdependencia que puede expresarse con este lema: «Yo soy guardián de mis hermanos y ellos lo son de mí». Ser comunidad es identificarse todos los miembros del grupo con un proyecto común que establezca relaciones de interdependencia. Esta permite la comunión. Ser comunidad es ser interdependientes y ello significa saber responsabilizarse unos de otros.

Y, en tercer lugar, el sentimiento de participación activa, expresado en estas palabras: «Yo tengo mi lugar». Cada uno tiene su puesto. Cada miembro ha de ser consciente de desempeñar un papel en el grupo. Cada uno ha de sentirse útil y ha de saber que aporta su colaboración a la obra común. Un deseo desmesurado e impaciente de eficacia puede llevar frecuentemente a concentrar tareas y cargos en los más dotados para llegar así a resultados inmediatos. Ello provoca inhibiciones en los demás e impide a otros miembros desarrollar su

personalidad y su capacidad ya que ello es imposible sin responsabilidad y participación.

En esta comunidad, la confianza es el alma. Por el contrario, la desconfianza es la negación radical de la comunidad.

Cuando hay confianza las relaciones son transparentes, cálidas, espontáneas. Cuando no hay confianza las relaciones son ficticias, falsas... La confianza se gana a base de fidelidad. Pero a veces hemos de comenzar apostando por la otra persona de buen principio. La confianza debe darse, debe fortalecerse y debe curarse por medio del perdón mutuo y del diálogo franco.

Los cristianos tenemos ciertamente una especial vocación de hacer comunidad. Y sabemos que podemos hacerlo desde la confianza porque todos, en la vida comunitaria, estamos llamados a no buscar otra cosa que la gloria de Dios y que Cristo sea conocido, amado e imitado. Asimismo estamos llamados a servir a los hermanos, especialmente los más necesitados. La confianza, entre cristianos, debe darse siempre por supuesta.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa